

underkastes ved stk. 4 yderligere begrænsninger, der svarer til kredittkøbslovens § 34, stk. 2.

Dernæst er kortudstederen efter stk. 2 ej heller ansvarlig, hvis betalingsmodtager indså eller burde indse, at brugen var uberettiget. En sådan uagtsomhed kan f. eks. skyldes, at betalingsmodtager undlader at følge de procedurer, der er aftalt med kortudsteder, for eksempel med henblik på at søge oplyst hvorvidt et kort er begrænset i sin anvendelse, bortkommet eller tilbagekaldt.

Reglerne i stk. 2 gælder »uanset stk. 1«. Det betyder, at såfremt både stk. 1 og 2 ville være anvendelig, påhviler ansvaret betalingsmodtager og ikke kortindehaver. Derimod regulerer loven ikke forholdet mellem stk. 2 og stk. 4, der følgelig overlades til domstolenes konkrete afgørelse.

Det bemærkes, at i de tilfælde, hvor der efter § 3, stk. 1, vil være flere kortudstedere, regulerer loven ikke, hvilken af disse der i det interne mellemværende endeligt skal bære tabet. Dette kan derfor frit reguleres ved aftale mellem sig.

Til § 15

Stk. 1, 1. pkt., fastlægger ansvarsgrundlaget for tab, som skyldes, at det kortbaserede betalingssystem enten ikke fungerer eller fungerer forkert.

Kortudstederen pålægges her objektivt ansvar.

Det grundlæggende synspunkt har været, at kortudsteder er den eneste, der har mulighed for at påvirke systemets udformning og tekniske sikkerhed, hvorfor det er rimeligt, at han bærer et eventuelt tab. Reglen skal også tilskynde kortudsteder til kun at udbyde et kortbaseret betalingssystem, som kan påregnes at fungere fejlfrit også i situationer, der ikke anses for normale.

Hertil kommer, at for kortudsteder vil det antal transaktioner, der er fejlbehæftet, normalt være relativt få, og tabet vil kunne dækkes ved forsikring, medens betalingsmodtager og kortindehaver vil blive ramt forholdsvist hårdere af den enkelte fejlagtige transaktion.

Området for ansvaret er manglende eller fejlagtig registrering af betalingstransaktioner, som påfører kortindehaver og/eller betalingsmodtager et tab.

Årsagen til fejlen kan være f.eks. mangler ved konstruktionen, såsom manglende kapacitet, overfølsomhed for ydre påvirkning, kompliceret betjening eller programmeringsfejl. Det kan også være ydre, normalt upåregnelige påvirkninger, der fører til fejlregistrering m.v., såsom strejker, lockout, strømsvigt, brand eller andre årsager, som typisk betegnes som force majeure.

Ved udformningen af reglen har det været overvejet, hvorvidt det var hensigtsmæssigt at sondre imellem betalingssystemer, der anvender elektronisk databehandling, og de i øjeblikket udbredte manuelle systemer, der er papirbaserede.

En sådan sondring bør imidlertid ikke foretages.

Allerede nu kendes en række mellem løsninger, der i større eller mindre omfang kombinerer de to muligheder. En forskel i ansvarsreglerne vil kunne give anledning til vanskelige afgrænsningsspørgsmål. Hertil kommer, at den teknologiske udvikling på området skrider så hurtigt frem, at det må forudses, at de manuelle systemer inden længe vil have ringe betydning, hvorfor særregler ikke vil være rimelige.

Stk. 1, 2. og 3. pkt., modificerer hovedreglen i 1. pkt. Reglerne er skønspregede erstatningsbortfaldsregler, der derfor ikke i sig selv hjemler mulighed for at pålægge andre et ansvar for de lidte tab.

Ansvaret for andre end kortindehaver og betalingsmodtager reguleres ikke af § 15. § 15, stk. 1, er derfor ikke til hinder for, at betalingsmodtager eller kortudsteder efter almindelige erstatningsregler gør regres mod andre, f. eks. producent/leverandør af det apparatur, der var årsag til fejlen.

2. pkt. indebærer, at kortudsteder kan fritages for at erstatte tab, som kortindehaver har lidt som følge af egen forsættelig eller grov uagtsom adfærd. Simpel uagtsom adfærd kan ikke medføre nedsættelse af erstatningen, hvilket harmonerer med, hvad der er lagt til grund ved udformningen af kortindehavers ansvar efter § 14, stk. 1. Om erstatningen skal nedsættes, eventuelt helt bortfalde, vil bero på en konkret rimelighedsvurdering af sagens omstændigheder.

3. pkt. fritager kortudsteder for erstatningsansvar for tab hos betalingsmodtager, som skyldes forhold hos denne. Begrundelsen er her, at kortudsteder ikke skal bære tab opstået som følge af tekniske fejl, hvis han ikke har mulighed for at forhindre fejlen opståen. I det omfang betalingsmodtager betjener sig af apparatur, som kortudsteder ikke har indflydelse på, er det betalingsmodtagers forpligtelse at påse, at denne del af betalingssystemet er lige så betryggende indrettet, som den del, kortudsteder står for. I forbindelse hermed står reguleringen i stk. 3.

Udtrykket »forhold hos denne« indebærer, at også tekniske fejl, som ikke kan tilregnes betalingsmodtager som forsættelige eller uagtsomme, medfører, at kortudsteders ansvar bortfalder. Det kan være strejke, lockout, brand hos betalingsmodta-